

Yıl 1988'di. Doktora için CUNY'ye başvurmuştum; İstanbul'a geldiğinde vakit ayırmıştı, görüşmüştük. Büyük rengarenk kravatı ve renkli takım elbisesiyle dikkat çekiciydi, ama bunlar üzerinde uyumsuz durmuyordu, hayret etmiştim. Sonraları, hocam oldu; tezimde jüri üyesi.

O zamanlar, Sovyetler Birliği henüz dağılmamıştı. Küreselleşmenin henüz adı geçmiyordu. O ise, kürenin bir o noktasına sığıyordu, bir bu noktasına; hani yılda bir iki kere değil, her hafta. Küreselleşme öncesinden küreselleşmişlikti. Anıldığında, Can Yücel'in 'Geldi mi de gidici - hep, hep acele işi/Çağın en güzel gözlü maarif müfettişi/Atlastan bakardım nereye gitti? dizeleri gelir aklıma. Keskin zekayla tez canlılık bir arada çok hoş oluyordu.

Antik Yunan'da bir feylezofa, bir söyleşi sırasında, gelip çocuğunun ölüm haberini vermişler ve söylendiğine göre 'Doğduğunda biliyordum zaten.' deyip söyleşiye devam etmiş. Kaçınılmazı bilse de insan, o feylezof kadar serin kanlı olamıyor, üzüyor; hele bir de, tüm hayatı boyunca bir elin parmaklarını geçmeyen insanda rastladığı özelliklere bolca haiz biri söz konusuysa.

Üzülmemek elde değil; Salih Neftçi'yi kaybettik.